

Deák Mór

A TENGERÉSZ ÖNÉLETRAJZA

A tenger szépfiúja lenni soha én nem akartam.
A végtelent meg nem kísértettem,
nem illett sárbaverődő álmaimhoz.
Költők, szegénylegények,
aranyat csak a szemükben felmutatni tudó
garabonciások
gondjaira bízam hát azt az életet,
amit én nem élhettem,
hittem nekik,
így legyen az övék.
Engem a földből az ásó nyelén át
karjaimba szökő fáradtság nevelt,
s jó volt, hogy tágranyílt szemem befogta
éppen sarjadzó reményeimet.
A mélység és magasság metszéspontjáról,
ahol nem szabad állni,
s ahol ezért egyedül érdemes,
mit se tudtam.

De a tenger eljött értem.
Eljött, a legfényesebb cédaként,
akinek a hátsó sor suttyó, sötét legénye is
csak növelheti feneketlen magabizását,
szolgálj, dörömbölték homlokomig csapódó
hullámai,
s dűlőutak zátonyain emeltek át a nyílt vízre,
ahol még és már
minden igaz lehet.

A végtelent meg nem kísértettem,
Isten cédajaként mégis
alattam vergődött a tenger.
Feküdtem hason az orrban,
hanyatt a hátsó fedélzeten,
nem a látóhatárt láttam mégsem,
nem az ágyékát égis dobáló, ziháló vizet,
nem a föléje boruló, beléhatoló felhőket.
Belőlük fogantam mégis.

Mert most már tudom,
mit mosott el alólam a tenger.
Mert most már tudom,
összeszorított szám is sós marad.
Mert már tudom,
milyen az elhagyatott part magánya.
Mert most tudom,
kacér ringyóké az ég.
Mert most már egy poros,
takonnyá nyúló eső is
a tengert ígéri nekem,
s én hiszek neki mégis, hátha.

Mert most már nagy vízhez érek.
S lefekszem, szorítva a partot.

(Argus, 2004/7–8.)